

Var Ord. Det af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) stillede Forslag til § 90 fremtræder, antager jeg, navnlig efter den Motivering, der blev givet af den ærede Forslagsstiller, kun som en Redaktionsforandring, men det er, som den ærede Justitsminister bemærkede, uheldigt her at indstyre Ordet „forsættelig“, da man derved maa ledes til at troe, at der ikke andre Steder bliver Spørgsmaal om Forsættelighed. Det forekommer mig fremdeles øiensynlig urigtigt, naar den ærede Forslagsstiller specielt meente, at utilbørlig Tale ikke kunde være indbefattet under Ordene „anden fornærmelig Afsærd“, og det vil desuden sees, at det ærede Medlem i Forslaget under Nr. 72 selv har syntes meget godt om disse Ord, thi der har han selv foreslaaet at bruge dem; hans Overbeviisning om, at de ikke ere heldige i § 90, maa altsaa ikke have været stærk.

Hvad iøvrigt Forslaget under Nr. 72 angaaer, kan jeg ikke nægte, at det er forekommet mig meget overraskende. Det er af de smaa Ting, naar de ærede Forslagsstillere ikke have brudt sig om, at man ved at indstyre den her foreslaaede Paragraph vilde gjøre andre Bestemmelser omtrent meningsløse; dette er Noget, hvorover de kunne ansee sig for hævede. Det vil nemlig sees, at § 96 siger: „Samme Straf kommer til Anvendelse“, hvorved maa menes den Straf, der er bestemt i § 95; men naar de ærede Medlemmers nye Paragraph indstydes mellem § 95 og § 96, vilde Ordene i Begyndelsen af § 96 efter almindelig Ordforøining ikke kunne referere sig til den nuværende § 95, hvorimod den maa referere sig til deres nye § 96. Hvad jeg imidlertid væsentlig vil gjøre opmærksom paa, er, at det ikke er en Forglemmelse af Commissionen, at en saadan Paragraph ikke er kommen ind; men man har, som ganske rigtigt bemærket af den ærede Justitsminister, meent, at der er overmaade stor Forskjel paa det Erhbødhedsforhold, hvori Undersaatterne staae til Kongen, og det, hvorom der kan blive Spørgsmaal overfor Folkets Repræsentanter. Dersom nogen af Statsmagterne — Kongen, Folkerepræsentationen eller Domstolene — egentlig bør være hjemfalden til Kritik, forekommer det mig, at

det maa være Folkets Udkaarne, Folkerepræsentationen; men jeg skal derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at om der end maaskee efter de ærede Medlemmers Anstuelse kunde have været nogen Grund for en Regjering til at indsætte en Bestemmelse, der skulde skaffe Folkerepræsentationen den fornødne skyldige Erhbødhed, vilde det dog være særligt uheldigt, om et saadant Forslag skulde udgaae fra Folkerepræsentationens eget Initiativ. En Folkerepræsentation stempler sig sandelig selv i høi Grad som svag, naar den troer det nødvendigt, at der opstilles saadanne Bestemmelser for at skaffe den en saadan Erhbødhed som den, de ærede Medlemmer beklage, at man hidtil ikke tilstrækkelig har vist den.

Maatte jeg med Hensyn til Forslaget under Nr. 71 endnu tillade mig at tilføie en Bemærkning, inden jeg gaaer over til det Følgende. Det ærede Medlem, som har stillet dette Forslag, har anført to Grunde derfor, hvoraf den ene var den, at § 94 indeholdt noget ganske Nøyt, og den anden var, at det i og for sig kunde være tvivlsomt, hvad der forstaaes ved „kongelige Prindsfer og Prindsesser“. Den første Grund er sand; thi det er noget Nøyt, her foreslaaes, men man skal ikke ubetinget bryde Staven over alt Nøyt. Der kan dog ogsaa være noget Nøyt, som kan være godt, og det forekommer mig, at hvilken Anstuelse man end fra først af kan have havt om Indsættelsen af en saadan Bestemmelse, skal Folkerepræsentationen, naar den engang staaer der, ikke stemme den ud. Med Hensyn til den anden Grund, at det er tvivlsomt, hvad der forstaaes ved kongelige Prindsfer og Prindsesser, vil jeg henvide det ærede Medlem og Andre, der maatte være samme Tvivl som han, til hvad der i Commissionens Motiver til Udkastet er udtalt Side 112. Der er givet en Forklaring af, hvad der skal forstaaes ved kongelige Prindsfer og Prindsesser, som jeg ogsaa anseer for at være rigtig; i alt Fald har der ikke i Commissionen været nogen Tvivl om denne Definitions Nøgtighed. Der siges: „Følge det Hensyn, der har motiveret Udkastets § 75, synes der fremdeles ikke at være Tøie til at indskrænke Bestemmelsen til de til Thronen arveberettigede Prindsfer, hvorimod den omtalte Bestyttelse formeentlig